

ELİMİZİN ALTINDAKİ HUZURU UZAKLARDA ARAMAYALIM

Ünlü bir ressam, hayatının en başarılı resmini “ Huzurun Resmini” yapmak istiyordu. Yapacağı resim, öyle bir resim olmalı ki ölümünden sonra hem anılsın, hem de bu resme bakan insanlar huzur bulsun ve bu resim, sayesinde yıllar geçse de kendisini hatırlatsın, resim sayesinde ölümsüzlüğe kavuşsun. Fakat yapacağı resmin konusu ne olacaktı? Bir göl manzarası veya bir dağ başı mı? Resmin konusu hakkında karar verip bir türlü resmin başına oturamıyordu. Bir gün aradığını bulmak üzere evinden çıkar yollara düşer. Yolda dalgın dalgın giderken saç baş ağarmış, güngörmüş bir ihtiyara rastlar:

— Amcacığım, ben ünlü bir ressamım. Huzurun resmini yapmak istiyorum. Dünyanın en güzel şeyinin resmini yapayım ki İnsanlar bu resme baksın huzur duysun. Ancak bu konuda neyin resmini yapacağımı bilmiyorum. Bana nasıl yardım edebilirsin? Yaşlı adam, şöyle bir ressama bakıp:

— Aradığını, inançla ibadet edilen bir mabette dua eden bir piri faninin resmini yap, der. Ressamın o tezgâhta bezi olmadığı için kafasında bir şey canlandıramaz ve kafasındaki konuyu bulmak üzere yoluna devam eder. Yolda giderken bu defa yol kenarında bir ağaç altında saç başı toz duman içinde oturan yorgun argın oturan bir askere rastlar. Ve askere aradığı şeyi sorar. Yüzünde savaşta yaşadığı ve gördüğü acıların derin izlerini taşıyan asker fazla düşünmeden:

— Dünyanın en güzel şeyi barıştır. En çirkin şeyi de savaştır. (Suriye’de ve etrafımızda devam eden savaşı göz önüne getiriniz) Barışın ve huzurun bulunduğu yerde mutlaka en güzel şeyi de bulursun, barışın resmini yap.” der. Yine kafasındaki resmin konusunu canlandıramayan ünlü ressamın yolu Manisa’ya düşer. Malum bizim meşhur Fatih Nikâh salonunun önünden geçerken elinde kırmızı- beyaz güllerle, beyaz gelinlikler içinde bir gelinle, siyah elbiseler içinde bir damadın el ele tutuşarak nikâh salondan çıktığını görür. Gelinle damadı, kol kola ilerleyip tam arabaya binmek üzere iken ressam nezaketle durdurur ve geline kendisini tanıttikten sonra:

— Dünyada insana en çok huzur veren, dünyanın en güzel şeyi nedir? Diye sorar. Gelin:

— Aşk, der. Aşk, fakirliği zenginliğe, gözyaşlarını gülümsemeye dönüştürür. Azı çok eder. Onsuz güzellik olmaz, der. Aynı soruyu damada sorduğunda o da: “Sevgidir” diye kısaca ressamın sorusunu cevaplar.

Sorularına aldığı cevaplar ressamı rahatlatacağı yerde, daha da kederlendirir, kafasını karıştırır. “İnanç, Barış, Aşk, Sevgi, Huzur.” Bunları kâğıda nasıl döker, nasıl anlatabilirdi?

Aradığını bulamamanın verdiği umutsuzluk ve kararsızlık içinde aylar sonu evine döner. Evinin zilini çalar, kapıyı açıp “Hoş geldin kocacığım” diyerek boynuna sarılan hanımının gözlerinde aşkı, “Hoş geldin babacığım” diyerek bacaklarına sarılan çocuğunun gözlerinde de sevgiyi görür. Koltuğa oturup sıcak çayı yudumladığında da huzuru bulur. Ünlü ressam dünyanın en güzel mutluluğunu ve huzurunu uzaklarda ararken kendi evinde bulmanın sevincini ve şaşkınlığını yaşar. Daha önceleri farkında bile olamadığı mutluluğun ve huzurun resmini yapmak için tuvalin başına geçer. Hiç zaman kaybetmeden resmi yapmaya başlar ve en kısa zamanda resmi tamamlayarak, resmin altına insanların dikkatini çekmek için büyükçe bir yazı ile “YUVAM” diye not düşer.

Şair diyor ki: “*Ol mahiler ki derya içindedir, deryayı bilmezler.*” Balıklar, deniz içinde iken denizin kıymetini bilmedikleri gibi mutlu yuvası olan, akşam evine geldiğinde “Babacığım” diye bacaklarına sarılan çocuğunun, sevgi ve şefkat dolu eşinin verdiği huzuru ve mutluluğu terk edip yanlış yollara saparak yuvasını yıkan insanların ikinci, üçüncü evliliklerinde ise ilk evliliklerinde yakaladıkları mutluluğu yaşadıkları pek vaki olmamıştır. İstisna kaideyi bozmaz ama pek çoğunda “Keşke ilk evliliğimi bozmasaydım!” diye pişman olanları duymuşuzdur.

Mutluluk ve huzur, ne beş yıldızlı otellerde ne de gayri meşru hayatlarda bulunabilir. Huzur ve mutluluk, sıcak aile yuvalarında yakalanacak ve yaşanacak bir değerdir. Sağlıklı, başarılı, mantıklı, duyarlı, dengeli ve sorumluluk sahibi çocuklar da ancak bu yuvalarda yetiştirilir.

Yunus: “*Ver canını Hak yoluna, can vermeyince canan bulunmaz.*” der. Aile, sevgi üzerine kurulur. Sadece cinselliği öne çıkaran evlilikler ayakta kalamaz. Kaldı ki cinselliğin de bir miadı vardır. Ama sevginin miadı yoktur. Sevmek, bütün canlıların ortak sevinci, onları hayata bağlayan zincirin en güçlü halkasıdır. İnsanın doğumu ile sevgi de başlar. **Bir ana, günah mahsulü**

çocuğunu bile şefkatle bağrına basar; çünkü sevgidendir. Yiğit derdine rağmen kadını kucaklar; çünkü sevgidendir. Cemiyetin taşıdığı adama kadını bağrını açar; çünkü sevgidendir. Asker, erkekçe vurulunca düşer, parmaklarını toprağa geçirir; çünkü sevgidendir. Zamanın ak pak kıldığı saçlara rağmen yaşlıların ruhlarının diri ve birbirlerine dayanak olması sevgidendir.

Sevmek, aşkın değerine saygı duymakla olur. Saygısız sevginin yaşaması mümkün değildir. Hürmet, muhabbetin gıdasıdır. **Eşitlik diye, cinsiyet özgürlüğü diye, çirkinleşen kadınların kaybettiği güzellikler ile huy güzelliği değil de yüz güzelliğini dışarıda arayan erkekler için yüreğimiz ne kadar yansa yeridir. Sevginin olmadığı, saygının kalmadığı yerde güven kalır mı? Kadının talihsizi, kaybettiği sevginin güzelliğini ve gücünü kanun maddelerinde aramak zorunda kalanıdır.**

Sevginin yaşı yoktur. Aşk, uyanık gönülleri aydınlatan muhabbet meltemidir. Gençlik, aşkın goncalandığı; orta yaş, sevginin idrakine varıldığı bereketli zaman dilimleridir. Yaşlılıkta ebedî yolculuğa hazırlanışı aşk-ı ilahi kolaylaştırır.

Çocuklarını sevgiden nasipsiz bırakan, sevginin güzelliklerini ana kucağında tattıramayan bir toplum ne kadar bedbahttır. Cezaevlerinde evdeki huzurun kıymetini bilemeyen mahkûm kardeşlerimle karşılaşıyorum. Ne olun sahip olduklarımızın kıymetini bilelim. Yazımın devamı haftaya. Kalın sağlıcakla.

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin “ **Değerlerimize Rağmen Neden Buradayız?**” konulu konferansı ile Adana F TİPİ kapalı cezaevinde mahkumlarla